

فروردین ۷۰۲۴ آریایی میتراپی، ۲۵۶۱ شاهنشاهی

« نوروز جمشیدی »

یادآور کننده:

- ۰۰۰ ای اهورامزدا، بواسطه اندیشه نیک و بواسطه بهترین درستی و بواسطه اعمال و گفتار نیک، سرانجام بنزد تو توانم رسید.
- ۰۰۰ کاهلی را از خود دور بدار، ورنه او ترا از کردار نیک و نیک سرشتی، باز خواهد داشت.
- ۰۰۰ نفرین بر کسانی باد که با تعلیمات منحرف کننده خود، مردم را از نیک اندیشی منحرف میسازند.
- ۰۰۰ من برای پنج چیز هستم:
از برای اندیشه نیک - گفتار نیک - کردار نیک - فرمانبرداری (در راه خوبی) برای راست و راست بینی.
- ۰۰۰ ای زرتشت سپنتمان، پاکی و راستی از آغاز آفرینش نیکوترین چیزهاست.
- ۰۰۰ آیین مزدا، آیین راستی است، یعنی راه فروغمندی.
- ۰۰۰ من میستایم آیین مزدیسنا را که دور افکنده افزار جنگ و ضد جنگ، خونریزی، خودکشی و خود سوزی است.

بهترین زیبایی دهنده

برای لبان - راستگویی

برای صدا - دعا برای میهن

برای چشمان - احساس همدردی کردن

برای دستان - دستگیری

برای اندام - راستی و صداقت

برای قلب - عشق به میهن

جشن، خجسته روز « نوروز جمشیدی »

واژه «جشن» ریشه اوستایی دارد و به بمفهوم ستایش کردن از نیکی هاست. جشن های ایرانی و آریایی که همواره بانیایش به درگاه اهورامزدا، و ستایش از پادشاه صورت میگرفته است. هزاران سال از سوی ساکنان ایران بزرگ، برپاشده که نوروز جمشیدی، مهرگان و سده از جمله این جشنهای خجسته باستانی ایرانی است.

۰۰۰ ایرانیان از روزگاران کهن برای تجدید سال نو، نخستین روز بهار را به عنوان «نوروز» برگزیده اند که به گواهی تاریخ، اولین و قدیمی ترین جشن بزرگداشت فصل بهار است.

شاهنامه بزرگ میگوید:

نوروز را جمشید شاه برگزید، و به عنوان جشن بزرگداشت باروری زمین به ایرانیان آموخت. بنا به روایت شاهنامه از جمشید شاه تا گشتاسب، ۳۲۳۶ نوروز بر ایران گذشته است، و سپس تا کورش و تا به امروز، نوروز ادامه داشته است. با توجه به این آمار، آغاز تاریخ، و امپراتوری بزرگ ایران تا افق های بسیار دور، یعنی، تاهفت هزار سال پیش دامن می کشد.

۰۰۰، این بار هم پس از گذش بیست و چهار سال دوزخی، به پیشواز نوروز جمشیدی میرویم، با همه خاطرات دلنشینی که پیش از سلطه حکومت چهل و نادانی بر نیاخاکمان، از نوروز و فروردین و بهاران داریم، به یاد، سالهای فرهیختگی و سرافرازی، خوشبختی و سعادت و خوش نامی جهانی و امنیت ملی، به یاد، سالهایی که منتظر شنیدن آوای «توپ تحویل سال»، پیام نوروزی شاهنشاه بزرگ و ورجاوندمان، که دلها را سرشار از امید و عزم و اراده مان را برای خدمت به میهن استوار تر می ساخت،

به یاد، سالهایی که نوروز سرآغاز مهرورزی ها، آشتی ها و دوستی ها بود. و دریغا که قدرش را ندانستیم. بر سر سفره «هفت شین نوروزی»، با دلی پاک به بهرورزی ایران اندیشه کنیم و امید داشته باشیم که میهن گرامیمان، از این شب سیاه و ستم آزاد گردد.

نوروزتان، نوروز جمشیدیمان، این ودیعه همتا ناپذیر فرهنگ ایرانی، بر شما شاد باد.

پاینده ایران شاهنشاهی در پناه ابدیت فرهنگ والای ایرانی
بدردین دیانی